

МАЛКАТА СЕСТРА МОНГОЛСКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Живели някога двама братя ловци, на които старите им родители умрели и оставили невръстната си дъщеря кръгло сираче. Братята се заклели да се грижат за малката си сестричка като за свое дете. Те били вече женени, но юртите им били близо до юртата на сестричката им и се редували да ѝ носят храна и всичко необходимо. Когато отидели на лов и успеели да хванат видри^[1] и самури^[2], винаги ги давали на сестра си. Ако обаче се случело да хванат лисици и корсаци^[3], давали ги на жените си.

Веднъж двамата братя отишли, както обикновено, на лов в степта и сестра им останала сама в юртата си. Тогава жената на по-големия брат казала на етърва си:

— Хайде да убием това проклето момиче. Ние двете вършим цялата къщна работа, а тя само яде. Когато уловят видра или самур, нашите мъже ги дават все на нея, а за нас — само някоя лисица или корсак. Ако не беше тя, щяха да дават видрите и самурите на нас!

Жената на по-малкия брат отвърнала:

— Как така ще я убием със собствените си ръце? Тя нищо не ни е сторила. А и какво ще кажем на братята ѝ? Те няма да ни простят за това!

— Не се безпокой за това. Сега ще ти кажа как да уредим работата, така че никой да не се усъмни в нас.

После се провикнала към юртата на момичето:

— Хей, малка сестричке, ела тук да ти покажем една нова игра!

Момиченцето не подозирало нищо лошо и веднага дотичало.

— Ето как се играе — казала жената на по-големия брат. — Отначало всяка от нас ще глътне този пръстен, а после ще го извади от врата си. Ето вижте, аз го направих вече! — казала тя, като се престорила, че гълта пръстена, а после ловко го измъкнала изпод яката на шубата си.

— Сега е ред на тебе! — обърнала се тя към жената на по-малкия брат. Тя, без да каже нито дума, повторила същите действия.

Когато дошъл нейния ред, малката сестричка взела пръстена и се опитала да го глътне, но той бил голям и имал остри ръбове. Тя се задавила и паднала безжизнена на земята. Двете жени се спогледали коварно, а след това пренесли момичето в неговата юрта и се измъкнали сякаш нищо не е било.

През това време двамата братя успели да наловят много повече самури от друг път и докато приближавали юртите, си говорели как ще се зарадва сестричката им, като види какви хубави кожи са ѝ донесли. Но какво било тяхното учудване и тревога, когато тя не изтичала да ги посрещне отдалече, както винаги правела.

И щом пристигнали, братята запитали жените си:

— Но къде е сестра ни? Носим ѝ хубави кожи, а тя не идва да ни посрещне. Това не се е случвало друг път. Да не би да е болна?

— До преди малко си играеше наоколо — отвърнали жените. — Сигурно се е изморила и е легнала да спи.

Братята отишли в юртата на момиченцето и видели, че то лежи до огнището, сякаш е дълбоко заспало. Те се хвърлили към него, но както и да се мъчили, не могли да го събудят.

— Тя е мъртва! Не можахме да я опазим! — извикали братята, съкрушени от скръб. Цели три дни и три нощи оплаквали те своята сестричка. Мъката им била толкова голяма, че стадото кобили и техните жребчета, които пасели наблизо, не могли да издържат на разливащата се наоколо скръб и избягали надалече в степта.

Накрая големият брат казал на по-малкия:

— Иди, братко, хвани един елен, и го доведи тук.

А сам той увил малката сестричка в меко платно от памук и коприна, поставил я в златен сандък, а него пък сложил в сребърен сандък, а сребърния — в железен. После те завързали здраво железния сандък за рогата на елена и натирили животното в степта.

А в другия край на степта, на брега на океана, живеели старец и бабичка. Те имали само една крава и нямали никакви дечица или внуци да радват старините им. Един ден нещо ударило отвън по стената и разтърсило тяхната бедна юрта. Бабата излязла да види какво става и пред очите ѝ се стрелнал елен. Както бягал еленът, нещо тежко паднало от рогата му и тупнало на земята. Старците видели, че това е един голям железен сандък и много се зарадвали. Много им се искало веднага да видят какво има вътре, но преди да го отворят, те решили да се помолят според обичая три дена пред домашния олтар в знак на благодарност за подаръка, който им донесъл еленът.

На четвъртия ден сутринта бабата приготвила чай, сипала в него мляко и започнала да изгребва каймака от стените на празното гърне. Изведнъж се чул глас откъм сандъка:

— Майко, дай малко каймак и на дъщеря си!

— Дядо, ти чу ли? Има някой в сандъка! Бързо да го отворим! — извикала бабата.

Старецът донесъл сечива и след дълги усилия успял да отвори железния сандък. И що да видят — в него имало друг, по-малък — сребърен. Зарадвали се бедните старци, побързали да отворят сребърния сандък. Но ги чакала нова изненада — отвътре се показал един изящно изработен златен сандък. Когато отворили и него, видели едно хубаво девойче, което се изправило, излязло от сандъка и казало:

— Здравейте, мамо и татко, откога чакам да ми отворите. Толкова съм гладна!

Бабата и дядото били много щастливи, че най-после ще си имат дъщеря, за която така дълго си били мечтали. Те продали сребърния и златния сандък и за тях получили достатъчно пари да отгледат малкото момиченце, така че нищо да не му липсва. Тя раснала, пораснала и станала красавица, за която заговорили навсякъде из съседните царства. Принцът на най-богатото царство поискал ръката ѝ и я отвел в двореца си, като, разбира се, взели и бабата и дядото със себе си. Скоро на принца и красавицата им се родило чудесно момченце и всички били много щастливи.

Един ден братята ловци, след като се били отдалечили много в преследване на дивеча из безкрайните степи, попаднали в царството на този принц. Те минали покрай двореца, а там от един чардак ги видяла жената на принца и наредила на придворните си да ги доведат при нея. Тя приготвила чай и храна и предложила на странниците ловци да ѝ гостуват в двореца. Двамата благодарили, но се зачудили на какво дължат тази чест.

Когато се нахранили, бавачката донесла малкия престолонаследник и го подала на майка му. Майката взела детето, залюляла го в ръцете си и запяла:

*Спи, сине мой, на Хана Черний първи внук,
син на сина му — смелия Мамай.
И твоите вуйчовци ловци са тук,
дали сестричката си малка ще познаят?*

Като чули това, двамата братя познали сестра си, прегърнали я и заплакали — и плакали от радост толкова много, че стадото кобили и техните жребчета, които пасели близо до двореца, не могли да издържат на разливащото се наоколо щастие и избягали далеч в степта.

Братята я разпитали какво се било случило, за да я намерят безжизнена и какви са били патилата ѝ, след като се разделили с нея, мислейки я за мъртва. Тя им разказала как двете жени с измама я накарали да глътне пръстена, от който се задавила, и как, когато сандъкът паднал от рогата на елена, пръстенът изскочил от гърлото ѝ и тя оживяла, а после добрите старци я освободили от сандъка и я отгледали като свое дете.

Като чули за ужасното престъпление, породено от завист, братята ловци се разгневили и били готови веднага да се отправят към юртите си, за да поискат от жените си сметка за стореното зло. Но сестрата ги спряла и им казала:

— Умният човек се учи от грешките на миналото, от което се вижда, че каквото се е случило, то е трябвало да се случи, за да станем по-мъдри в бъдеще. Моля ви, не правете нищо прибързано, почакайте да свърши ловният сезон и тогава решете как да постъпите.

Когато се прибрали след завършването на ловния сезон, двамата братя извикали двете жени и им казали:

— Вие извършихте ужасно зло, като убихте нашата малка сестра, когато беше още дете. Сега трябва сами да изберете присъдата си — да ви прогоним в степта или да ви завържем за опашките на шейсет диви кобили и да ги погнем в различни посоки?

Двете зли жени избрали да ги прогонят в степта, взели си по една торбичка с храна и вода и излезли от юртата. Оттогава никой повече не чул за тях.

А двамата братя продължили да ходят на лов, като от време на време отивали да погостуват на сестра си в далечното царство и не пропускали да занесат подарък от най-фини кожи за малкия си племенник.

---

[1] Видра (*Lutra lutra*) — вид широко разпространен хищен бозайник от семейство Порови, водещ полуводен начин на живот. Храни се главно с риба. — Б.пр. ↑

[2] Самур (*Martes zibellina*) — малък бозайник от семейство Порови, който се ценя за кожата си. В Азия се среща от Урал, Сибир и Монголия до Хокайдо (Япония). — Б.пр. ↑

[3] Корсак (*Vulpes corsac*) — хищно млекопитаещо от рода на лисиците, разпространено в степните, полупустинни и отчасти в пустинните райони на Югоизточна Европа и Азия — от северен Иран, Казахстан, Афганистан и Средна Азия до Монголия и Североизточен Китай. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.